

„Jaakov Markovič – Bela Zeigermannová“

Později si Jaakov Markovič nemohl odpustit to, jak se zatvářil ve chvíli, kdy se žena stojící u okna otočila. Otevřená pusa a oči vyvalené z důlků jej pronásledovaly na každém kroku. Nadarmo proklínal čelist, která spadla, jako by měla vlastní vůli, obočí zdvižené vysoko na čele. Nikdo by se nezachoval jinak, kdyby se ocitl v bytě na východě města tváří v tvář obličej, který se mu chvíli před východem slunce konečně podařilo poskládat v představách.

Nakonec musel zasáhnout Michael Katz. Chvíli čekal a doufal, že Jaakov Markovič zavře konečně pusu a popojde k Bele Zeigermannové, ten se k tomu ale neměl. A Bela Zeigermannová, potom, co se uráčila otočit se, nevypadala, že by měla v úmyslu udělat cokoliv dalšího. Tady byl nutný zásah zvenčí, přesně mířená bojová akce na zrušení divného kouzla, které se sneslo na místnost. Michael Katz to pochopil a obrátil se na Jaakova Markoviče přátelským hlasem s varovným podtónem: „No tak, Markoviči, nepodáš dámě ruku?“ Jaakov Markovič na něj vyděšeně pohlédl, jako by považoval jen samotný návrh za rouhačství. Bela Zeigermannová se zdvořile usmála a Michael Katz si kladl otázku, jak to, že zrovna ona se vdá za Jaakova Markoviče, zatímco na něj čeká na druhé straně místnosti vychrtlá Miriam Hochmannová. Po vynaložení značného úsilí se Jaakov Markovič ovládl a podal Bele Zeigermannové ruku, držel její prsty jako někdo, kdo zdvihá ptáče vypadlé z hnízda. Pohled Bely Zeigermannové spočinul na okamžik na jeho tváři. Byla to nejkrásnější žena, jakou kdy viděl. Pohled Bely Zeigermannové sklouzl jinam.

Teď oba stáli a mlčeli. Michael Katz věděl, že selhal. Bez jediného dalšího slova zamířil k Miriam Hochmannové, proklínaje

v duchu nemožné chlapy a krásné ženy. Zatímco se Michael Katz chystal splnit nezáživnou povinnost zdvořilostního hovoru se svou nastávající, Zeev Feinberg se vyvlékl ze své povinnosti, zanechal na pohovce Jafu, červenající se po tom, co jí právě pošeptal. Zeev Feinberg chtěl vidět, co štěstěna nadělila jeho příteli, a opět si pomyslel, že ta děvka naděluje ořechy bezzubým. Protože Bela Zeigermannová byla bez sebemenšího stínu pochybnosti nejkrásnější žena v bytě. A ačkoliv si na rozdíl od Jaakova Markoviče nemyslel, že je to nejkrásnější žena, jakou kdy viděl, rozhodně se řadila na Olymp polobohyní, kam by se Jaakov Markovič nedostal ani jako služebný. Zeevu Feinbergovi bylo přítele líto, protože viděl, že Jaakov Markovič sleduje každíčký pohyb hlavy Bely Zeigermannové a že Bela Zeigermannová hledá pohledem cokoliv kromě Jaakova Markoviče. Aniž by o to usilovala, došlo v místnosti téměř ke všemu, co se stává mezi čtyřmi stěnami, kde se ocitne krásná žena. Muži, kteří konečně viděli obličej patřící k zádům, zvýšili při hovoru se svými partnerkami hlas, aby jejich vtípy dolehly až k jejím uším. Ti, kteří dokázali najít vhodnou výmluvu – „nemám ti přinést sklenici vody“, „určitě se chceš nadechnout čerstvého vzduchu“ –, se vrátili z vyhnanství v rozích místnosti a shromáždili se kolem Bely Zeigermannové. Ženy stály vedle nich a sledovaly ji s chladem, kterému už přivykla stejně, jako byla zvyklá na evropskou zimu, v níž od narození vyrůstala.

I Zeev Feinberg si nerad uvědomil, že se slovy dvoří Bele Zeigermannové. Síla zvyku. Rozhodl se vyprávět o odvážném útěku před řeznickým nožem, příběh, díky němuž již získal uznání ostatních mladíků a vysloužil si obdivné výkřiky, očekávané i nyní, když jej vyprávěl po třicáté. Muži ve správnou chvíli tleskali a ženy, které slyšely vyprávění poprvé, se zaujatě předkláněly, až Zeev Feinberg věděl, která si vytrhává knírek